

LES FEBRES TIFOIDES

(Acabament)

En el número anterior d'HIGIA vaig exposar les principals causes del contagi de les febres tifoides, i se'n pot deduir la importància que tenen les aigües com a mitjà de transmissió dels gèrmens. Per això crec que no estarà de més insistir encara sobre aquest punt i completar-lo amb algunes dades útils per a qui pugui interessar-se en aquestes qüestions d'higiene pública i que per altra part no són més que coneixements elementals que hauria de posseir tot ciutadà que desitgi contribuir i ajudar a les campanyes sanitàries que oficialment es porten a cap.

Un fet comprovat amb l'experiència d'alguns anys, és que en les poblacions on les aigües públiques estan sotmeses a control bacteriològic, han disminuït considerablement les febres tifoides, especialment de forma epidèmica.

Es el cas de Barcelona; en totes les avaries o reparacions que requereixen la més petita manipulació de les conduccions, es comprova l'aigua abans de donar-li lliure pas. Les dues mil mines particulars que assorteixen a petits grups de cases són analitzades també periòdicament. Les aigües de proveïment de les colònies escolars estiuenques són comprovades abans de la seva inauguració, i moltes altres mides higièniques prenen el Municipi i la Societat d'Aigües de Barcelona, que, segurament, passen desapercebudes per a molts ciutadans. Però malgrat aquestes precaucions, veiem que es registren amb certa regularitat alguns casos de tifus, que han de considerar-se en la seva majoria deguts a origen de fora de Barcelona a causa dels diferents mitjans de contagi esmentats en l'article anterior. Les aigües superficials d'alguns llocs que no poden controlar-se, estan exposades molt sovint al contagi accidental, degut, entre altres causes, als detritus fecals que, sense miraments o inconscientment, i per un

instint especial, es deixen precisament al fons dels torrents o a les vores dels marges on hi corre aigua, i les pluges arrossegueu després la matèria orgànica que porta els microbis d'origen intestinal, provocant la barreja amb les aigües de les fonts o mines i les infecta.

Són moltes les viles de Catalunya, capitals i caps de partit, on, oficialment, es vigilen les aigües, però és evident que l'organització sanitària del nostre país no ha arribat encara a un grau de perfecció teòricament desitjable, en aquest aspecte; així és que hi han encara poblacions rurals i milers de masos on les aigües estan a la bona de Déu. No cal, però, esverar-se massa, puix que la naturalesa supleix ja en molts casos el que es podria fer artificialment, i els terrenys, per si, són moltes vegades un excellent filtre, que permet disposar d'aigües bacteriològicament pures, com ho són la majoria de les fonts. No sol passar així, però, en les aigües de pou o de mina, i, moltes vegades, per un senzill problema de cultura, és negligida la qualitat de l'aigua. Es clàssicament conegut el cas d'un nou propietari que en adquirir una finca creu que l'aigua del pou o de la font és bona, perquè surt fresca i té bon gust, i perquè els estadants que l'han beguda diuen que no han estat mai malalts, sense tenir en compte que a pocs metres de distància hi ha un hort, un pou moura o un corral que són un perill constant per l'aigua si el pou no està en condicions higièniques acceptables d'aïllament.

Cal tenir en compte que el problema de les aigües, tal com està avui en el nostre país, fa difícil l'exterminar el microbi amb tanta perfecció com s'ha fet a Dinamarca, per exemple, on un cas de tifus que hi pugui haver pren caràcter extraordinari, fins al punt de publicar-se en els diaris. Els microbis dels quals tractem, en la nostra terra «s'hi troben molt bé», de la mateixa manera que s'hi